

25 năm

By “Nhà tui”
September 2008

Vi vừa la hét cổ vũ con trên sân banh vừa liếc nhìn đồng hồ đeo tay... Còn thêm hai phút nữa là trận bóng đá kết thúc, trận đấu bắt chợt trở nên thật là sôi động, hào hứng và khẩn trương hơn. Đội banh “Titan” của đối phương tấn công liên tiếp, mấy chú bé mặt mày đỏ kè ráng tranh thủ vài phút cuối cùng để hy vọng gỡ lại điểm hòa. Vi nhìn Tuấn, cậu con trai 12 tuổi của mình đang tả xung hữu đột, chạy thực mạng theo trái banh, mồ hôi bê bết trên trán mà thấy phát tội nghiệp. Con gió thoảng mát chợt trở nên thật là quý báu cho cái buổi chiều cuối mùa hè nung nóng cả trăm độ F của Cali hôm nay. Cầm sẵn chai nước lạnh, chờ hết game Vi sẽ tưới lên đầu tụi nhóc cho hạ hỏa. Mấy phút cuối cùng dường như dài vô tận. Vi thở phào nghe tiếng còi kết thúc trận đấu. Vội vàng xếp ghế xếp dù, vợ chồng Vi hét dục con nhanh nhanh ra xe về kẻo không kịp giờ đi lễ... Vi than thầm...hết cha nó ngày chủ nhật quý báu. Chạy lung tung từ phía từ sáng sớm đến chiều không kịp thờ!! Phải chi mà được leo lên giường ngủ một giấc thì còn gì bằng. Chà, điều này chiều nay vào nhà thờ dám ngủ gật lắm đây!!.. Mất lượn qua lượn lại, mơ màng nhìn thấy hai ba cha Danh trên cung thánh thì bỏ xừ!! Sau một ngày “năng động” ngoài biển hoặc ngoài sân vận động như hôm nay, chiều vào nhà thờ Vi chỉ mong đến lúc dâng mình thánh, được quì gối, chấp tay gục đầu nhắm nghiền mắt như đang cầu nguyện say sưa ghê lắm. Thực ra Vi cũng thiết tha cầu nguyện đấy chứ... Vi nài nỉ xin...Chúa ơi...xin đuổi giùm con ma buồn ngủ, xin cho con đừng rụng xuống, ngã lăn đùng ra ghế thì thật là đổ nợ và không biết phải nói năng ra làm sao với lũ con...

Trước khi rời nhà, anh Hải chồng Vi nhắc... em nhớ đem theo checkbook để mua vé đi ăn tiệc kỷ niệm 25 năm của cộng đoàn. Vi nhẩm tính ...25 năm. Chà, một phần tư thế kỷ chớ không ít !! 1983 – 2008... Năm 1983 lúc ấy mình làm gì nhỉ. Lúc bấy giờ mình còn đang ở xa tít bên VN, mà cộng đoàn Saddleback bên đây đã thành hình rồi... Không khí mát lạnh trong nhà thờ làm Vi cảm thấy thật dễ chịu. Bất chợt, Vi cảm thấy bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến và nhường lại một cảm giác thật bình an và “feel at home” - ô không, phải nói là “at **Father’s** home” mới thật đúng với cái cảm giác bình an chan hoà và nhẹ nhàng bay bổng như Vi đang cảm nghiệm đây... Một niềm hạnh phúc, một cái

gì đó thật an lành và cuốn hút làm Vi cảm thấy trái tim mình như quyện vào sự ấm cúng, thánh thoát và ý nghĩa của Thánh Lễ. Hai mươi lăm năm, một khoảng thời gian thật dài nhưng lại qua đi thật nhanh. Năm 1983 Vi là một cô giáo dạy học tại một ngôi trường trung học ở Saigon. Vi và anh Hải cũng đã công khai “dating” vào năm 1983 này. Vi mỉm cười nghĩ đến cái cuộc tình “chậm tiêu” của mình. Vài người bạn Mỹ trong sở của Vi chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi thì đã đốt hết một bầy giai đoạn từ dating, move in, chia tay và xoay qua vòng tua kế tiếp với new relationship! Đúng là xứ Hoa Kỳ, cái gì cũng đua theo tốc độ ánh sáng!! Cuộc tình của Vi và anh Hải thì theo tốc độ rùa bò lết ngửa. Quen nhau từ lúc anh Hải dạy kèm toán cho Vi luyện thi đại học. Phải mất thêm vài năm tập nhớ nhớ thương thương, Vi và anh Hải mới xuất hiện trước mắt bạn bè theo danh nghĩa bồ bịch. Bao nhiêu năm quen nhau, tốn biết bao nhiêu là giấy bút và thời giờ để thư qua thư lại. Những lá thơ bày đặt kèm với những cánh hoa khô ép và vài ba dòng thơ đề trên lá khuynh diệp cho thêm phần lãng mạn. Vi thì lém lỉnh nghịch ngợm, anh Hải thì serious, hiền lành và kiên nhẫn. Vi lớn lên trong thành phố mơ mộng của Đalat, thích ăn bánh lá, bún bò Huế “dịch” thêm cục mắm ruốc, còn anh Hải là người Saigon và chuyên trị hủ tiếu bò ‘dziêng’. Họ hàng bà con của anh tên toàn kêu bằng số: Hai, Ba, Tư, Năm, Sáu...Vi hay chọc anh...chèn ui...bữa nào sinh nhật anh, “Di” sẽ mua tặng anh con “dịch” (vịt) màu dzàng nhen... Anh hay đạp xe chở Vi đi trên những con đường rợp lá me xanh muốt để đền bù lại cái Đalat thơ mộng mà gia đình Vi đã phải lìa bỏ năm 1975.

Mỗi chủ nhật anh Hải thường hay đến đón Vi đi nhà thờ. Thoạt đầu, Vi nghĩ anh đi theo với mục đích có thêm dịp đi bên cạnh “nàng”. Vi tha hồ khúc khích cười mỗi khi anh đứng quì gối “trật rơ” trong buổi lễ. Vi không biết anh nghĩ gì trong thánh lễ nhưng thấy anh cũng chăm chú nghe giảng và thành khẩn quì gối suy tư. Sau một năm faithfully theo Vi đi lễ, một hôm anh Hải nói Vi đưa anh vào gặp cha xứ để xin ghi danh học giáo lý theo đạo. Vi rất là vui nhưng giả bộ ngạc nhiên hỏi...ùà, sao hôm nay khơi khơi tự nhiên anh xin vô đạo Công Giáo vậy? Anh nói... này cô em, anh không có nổi hứng “khơi khơi” tự nhiên bốc đồng xin vào đạo Công Giáo đâu nhé. Anh xưa nay vẫn luôn sẵn có niềm tin nơi Thiên Chúa, điều kế tiếp anh muốn làm là chính thức vào “công dân” của Chúa để mà anh cũng được nhận lãnh những “nhu yếu phẩm”, bí tích giống như Vi được vậy. Cha Đình là một vị linh mục vui vẻ, hoạt bát nhưng không thiếu sự trầm tĩnh và uyên bác của một nhà thần học. Sau khi giúp anh Hải làm mọi thủ tục ghi danh lớp giáo lý và trò chuyện tìm hiểu... Cha hỏi... khi nào thì tụi con định làm đám cưới? Vi

áp ứng trả lời... gia đình con có xuất cảnh đi Mỹ nên tui con chưa nghĩ đến kết hôn. Cha nhìn anh Hải và trầm ngâm nói... cha sẽ cầu nguyện cách riêng cho Vi và Hải. Rồi vẫn phòng cha xứ, Vi và anh Hải im lặng thật lâu. Tự nhiên Vi cảm thấy thật buồn và không biết chuyện tình đẹp của mình rồi đây sẽ đi đến đâu. Vi chợt ý thức rằng mình cũng đang rơi vào cái hoàn cảnh xót xa chung của dân tộc VN. Với hoàn cảnh chiến tranh, đổi thay chế độ, xa lìa quê hương, biết bao nhiêu cặp tình nhân, vợ chồng và gia đình đã gãy đổ và chia tay. Anh Hải dường như đọc được ý nghĩ của Vi, anh bảo... anh có niềm tin, mình cứ bám lấy Chúa như trẻ thơ mà cầu nguyện và cầu nguyện Vi ơi...

Cuối năm 1986 gia đình Vi rời Việt Nam. Chỉ trong một khoảnh khắc sau khi cất cánh, từ trên phi cơ Vi nhìn xuống mảnh đất quê hương bé nhỏ với hình chữ S uốn theo bờ biển mau chóng khuất dạng; Vi nấc nghẹn và thảng thốt đối diện với cái thực tế của một người vừa đánh mất quê hương và bỏ lại đằng sau những gì thân thương quý mến nhất... Vi nhắm mắt nghĩ đến anh Hải... Lúc chia tay anh nói... con “dzịch” màu “dzàng” của anh... viết thư cho anh thường xuyên nhé... anh sẽ đến với Vi trong một ngày không xa lắm đâu... Cầu nguyện, bám lấy Chúa mà cầu nguyện... Niềm tin sẽ cho ta hy vọng và trông cậy sẽ giúp mình sống mạnh mẽ hơn...

Vi vui vui nhìn ba cậu con trai lớn sầm sầm và đứng cao hơn bố Hải tới nơi... Thời gian quả thật là tên bay. Thế mà đã xa tít cái thời gian miệt mài viết thư cho nhau gửi bằng qua đại dương hàng tuần. Anh viết thư báo... Vi đi rồi anh tháo yên sau xe đạp ra bán ve chai cho bố ghét. Cha Đình hỏi anh cô ấy đi rồi à... Thế rồi cuối cùng Vi cũng nhận được thư anh đến từ một địa chỉ bên Malaysia. Con ‘dzịch’ màu dzàng của anh... biết không Vi, khoảng cách giữa chúng mình anh đã thu ngắn được một đoạn lớn... Chúng ta sẽ gặp nhau trong một ngày gần đây. Lúc ráng bơi vào bờ, đuối sức anh thấy mình chìm sâu xuống. Trong cái yên lặng đắm chìm dưới làn sóng của biển cả, anh chợt bừng tỉnh và nghĩ đến... bám lấy Chúa... hãy bám lấy Chúa... Cảm ơn Chúa cho anh niềm tin. Niềm tin đã cho anh sự sống để đến với Vi...

Nhìn vào quá khứ và hiện tại, Vi cảm thấy một niềm hạnh phúc như chợt tràn đến, cái hạnh phúc của một người nghèo may mắn được thừa hưởng một gia tài kếch xù. Niềm hạnh phúc của một người nhọc nhằn nhưng luôn yên tâm vì có bạn đồng hành nâng đỡ bên cạnh. Làm con Chúa, phải chăng mình được thừa hưởng cả một gia tài yêu thương và đặc ân vô tận? Vi ngây ngất hưởng thụ sự may mắn được làm con Chúa. Đây không phải là cái may mắn “lucky” nhưng lại là

cái may mắn “fortunate”. Sự may mắn an bài và dọn sẵn trong chương trình của Chúa. Niềm tin phó thác, sự trông cậy và niềm hy vọng đã và đang nâng đỡ mỗi người chúng ta qua những bước đường vui buồn và chông gai trên cuộc sống.

Thế đó, cái cuộc tình theo tốc độ rùa bò lật ngửa của vợ chồng Vi vậy mà cũng đã bỏ qua hơn một phần tư thế kỷ rồi. Cái cuộc tình được nhiều yêu thương nhưng có lúc cũng không tránh được những cuộc “chiến tranh” nóng lạnh. Cái cuộc tình mà Vi đã giao hẹn thừa nào... Làm ơn xin miễn câu... “anh yêu em... em yêu anh” - nghe nó “mùi” và “sền” quá chịu không nổi!! Thôi thì... thương lắm lắm và thương nhiều quá... Cái thương lắm lắm dần dần trải rộng và len lỏi vào cuộc sống của từng các con. Trách nhiệm làm cha mẹ oằn vai. Với sức lực hạn hẹp thôi thì bám lấy Chúa, bám lấy Chúa mà cầu nguyện. Thấm thoát thế mà ba tên đũa rựa của Vi mặt đã lấm tẩm mụn dầy thì. Việt 17, Tin 15 và Tuấn vừa được 12 tuổi. Anh Hải trán càng ngày càng cao... và tóc của Vi thì cũng bắt đầu cầu cứu đến thuốc nhuộm. Vi cũng đã có một đám cháu gọi Vi là bác. Vi bảo anh Hải... mình vào tuổi trung niên phải đứng đắn đấy nhé... từ nay dẹp đi mấy cái pet name: con dzịch, con dziếc, màu dzàng cho về hưu đi! Anh Hải bắt đầu viết trên những tấm thiệp cho vợ... này bà xã, má xấp nhỏ của anh, bà... chẳng của anh ☺, bà nó ui, nhà tui ơi... Vi ngẫm nghĩ... chà cái danh hiệu “nhà tui” nghe cũng có lý đấy chứ... Chỉ đơn giản “nhà tôi” dành cho cả ông lẫn bà... thế thì cũng hợp với cái nghĩa... cả hai nên một. Phải chăng cái mối liên hệ giữa một người nam và một người nữ qua phép hôn phối nay đã trở thành “nhà tôi” với đủ mọi khía cạnh của một căn nhà? Một mái ấm để trở về sau một ngày căng thẳng và mệt mỏi. Một căn nhà bên ngoài phải chống chọi những khắc nghiệt của mưa nắng gió bão nhưng lại bình an, ấm cúng trong tình yêu vợ chồng con cái bên trong. Vi tin chắc rằng bất cứ ai đã từng làm chủ một căn nhà đều nhận biết rằng mình đang ôm một cái nợ lớn vào thân. Tuy nhiên, đây là một cái nợ cần thiết và mang lại cho mình niềm vui, hạnh phúc - nếu mình biết kiên trì bảo tồn nó. Giữ gìn căn nhà thì cần phải có sự cộng tác và xây dựng không ngừng nghỉ của mọi người cư ngụ trong căn nhà. Vi đặc ý nghĩ đến hai cái chữ vồn vồn “nhà tui” (nói theo giọng nam kỳ của anh Hải), nó thật là mộc mạc nhưng lại rất ư là súc tích. Này nhé... mỗi gia đình cũng tượng trưng như một căn nhà. Có những căn nhà mộc mạc nhưng lại chứa chất niềm vui trong ngoài. Có những căn nhà sang trọng và hào nhoáng nhưng lại vắng vẻ và thiếu sự sống ấm áp bên trong. Có những căn nhà luôn rộng mở và sẵn đón người thân và nòng hậu giúp đỡ kẻ thiếu thốn nghèo khổ. Và đây cũng có những căn nhà hạnh phúc bên trong nhưng lại chỉ khép

kín trong khuôn khổ nội bộ. Cuối cùng, buồn hơn hết là những căn nhà hoang cay độc im lìm đóng chặt cửa... Cái ý nghĩ chợt đến này làm Vi phải suy nghĩ... phải chăng mỗi người chúng ta cần phải xác định lại xem căn nhà gia đình mình đang ở trong thể loại nào đây?? Nói thì rất dễ nhưng thực hành chắc chắn là không dễ. Vi tự nhủ... đây sẽ là đề tài “405” của Vi và anh Hải đây. Vi cũng tiên đoán thể nào anh Hải cũng sẽ kết luận bằng câu... bám lấy Chúa mà cầu nguyện...

Vi mỉm cười nghĩ đến cái sáng chế “405” của vợ chồng Vi. Trên khoảng đường trong giờ traffic của freeway 405 đi về mỗi ngày, thay vì ngập dài và chịu đựng quãng đường đờ đẫn kẹt xe, Vi và anh Hải quyết định lợi dụng thời gian gọi phone, để thán cho nhau nghe những trần trở trong công việc sở, bàn tính việc nhà, trao đổi cảm nghĩ và... bày binh bố trận trong việc nuôi dạy con cái. Cái thời gian vô bổ chờ đợi giòng xe bò sát theo nhau này lại đâm ra hữu dụng cho những người hay thiếu thời gian như vợ chồng Vi ☺. Gần đây, cái đề tài 405 thường hay xoay quanh cái fashion của hai thằng con lớn. Ba đứa con trai của Vi là nguồn vui hạnh phúc nhưng cũng là một nguồn bận bịu vô tận cho vợ chồng Vi. Không biết từ lúc nào, Vi và bố Hải đã trở thành hai tài xế trung thành của các con. Qua gần 18 năm trong chức vụ làm cha mẹ, vợ chồng Vi thực sự ý thức được cái khả năng hạn chế của con người, những đêm thức lo lắng rờ trán con nóng sốt hằm hập Vi chỉ biết say sưa kêu cầu sự quan phòng của Thiên Chúa và Mẹ Maria. Xin cảm tạ Thiên Chúa ban cho gia đình Vi sự bằng an và mạnh khỏe mỗi ngày. Mới ngày nào đây Vi ghen ngào gỡ bàn tay bé bỏng của các con nín chặt lấy mẹ trong những ngày đầu tiên đi preschool mà bây giờ các con đã lên đến cấp trung học và chuẩn bị vào đại học. Qua đi cái thời gian các con thần phục ca tụng bố mẹ là genius và là number one, qua đi những buổi tối thứ sáu các con đem sleeping bags vào “sleep over” trong phòng bố mẹ và những weekend cùng nhau đào cát ngoài bãi biển. Lúc này vợ chồng Vi đang nếm cái thử thách của tuổi teenager. Vi ngao ngán nghĩ đến cái đầu tóc bờm xờm của hai thằng con trai lớn. Vi không hiểu nổi hai anh em nhà nó thấy cái đầu tóc chòm bờm chia chia như thằng ma cô là đẹp ở cái chỗ nào. Đi sắm quần áo cho con có lúc cũng trở nên gay cấn không kém. Con à, cái quần jean bó sát ống cà tong cà teo, sòn bạc phết đó, có cho không mẹ cũng không thềm lấy thì đến tết ma róc bố mẹ mới móc túi ra mua cho con. Hồi xưa bố mẹ đi đâu các con cũng nằng nặc xin theo và hớn hờ như được quà, còn bây giờ nếu không tránh được thì anh em nhà nó miễn cưỡng đi theo như ban ân huệ cho bố mẹ vậy. Âm nhạc của chúng nó thì cũng là một “vấn đề”, lỗ tai giới trẻ thật là rộng lượng với những tiếng loảng xoảng, rú rí gào thét... Thế vậy mà vợ chồng Vi

có lúc cũng phải cắn răng mà compromise với cái taste ngông nghênh của con, học suy nghĩ theo cách suy nghĩ của con và cố gắng tìm cách hướng dẫn con một cách “hoà bình”. Nói không “thâm” thì Vi gửi “juicy” email cho con. Vi cảm ơn sự tân tiến của khoa học đã cho Vi và bố Hải phương tiện để dạy dỗ, hướng dẫn, bày tỏ sự quan tâm, yêu thương và kể cả việc xin lỗi con cái dễ dàng hơn. Chỉ một dòng email ngắn ngủi Việt gửi cho mẹ “I love you, mom!” bất chợt cũng đủ làm cho Vi lên tinh thần cả ngày...

Là một gia đình Việt Nam ở trên đất Hoa Kỳ nói chung, vợ chồng Vi cũng cố gắng duy trì cái tinh hoa truyền thống của dân tộc mình. Và quan trọng hơn nữa là làm gì để con cái mình giữ được cái đặc trưng của người Công Giáo Việt Nam trên đất nước Hoa Kỳ văn minh và đầy dẫy sự cám dỗ là điều trần trở của những bậc cha mẹ như vợ chồng Vi đây. Vi cảm ơn cộng đoàn, các bậc thầy cô, các huynh trưởng đã tạo cơ hội cho các con em đến học Việt ngữ, giáo lý và sinh hoạt thiếu nhi thánh thể, Vi rất cảm động khi nghe các em đọc nguyện ngiệp những câu kinh lời nguyện tiếng Việt. Tuy cộng đoàn Saddleback không hùng hậu và đông đảo như các cộng đoàn bạn ở Orange county nhưng vẫn không thiếu các sinh hoạt ý nghĩa và ấm cúng trong tình thân ái. Nhìn lại gia đình nhỏ của mình và sự phát triển của cộng đoàn trong hai mươi lăm năm qua, trong tâm tình biết ơn Vi cảm tạ Thiên Chúa và mẹ Maria đã và đang đồng hành với chúng con trong mọi nơi và trong mọi lúc. Vi nghĩ đến cái chương trình kỷ diệu của Thiên Chúa, chắc hẳn từ lúc mới lọt lòng mẹ, Chúa đã sắp sẵn cho mỗi người chúng ta một sứ mạng. Chúa đã chọn Vi làm “nhà tui” của anh Hải và làm mẹ của ba đứa con trai mang tấm lòng hiền hoà và rộng lượng như bố Hải. Và Chúa cũng đã dẫn dắt gia đình nhỏ của Vi đến cư ngụ trong khu vực Saddleback để cùng thăng tiến và trau dồi đời sống đức tin cùng với các giáo dân Việt Nam trong cộng đoàn. Những bài giảng, những buổi học hỏi kinh thánh mà cha Danh chia sẻ đến cộng đoàn đều rất đơn giản, bình dân, rất gần gũi với cuộc sống thế gian nhưng lại truyền đạt được ý nghĩa cao vời của Đấng tối cao. Tuy không ở với cộng đoàn từ những ngày đầu mới thành lập của hai mươi lăm năm về trước, nhưng nghĩ về cộng đoàn Việt Nam ta tại nhà thờ St. Nicholas trái tim Vi chợt dậy lên một sự ấm áp và bình an như nghĩ về “nhà tui” vậy. Một căn nhà lý tưởng với sự ngự trị sáng láng diệu hiền của Thiên Chúa và cùng với sự tề tựu của con dân... “mỗi người một đặc ân, mỗi người một sứ vụ, mỗi người một tài năng, cùng nhau làm việc trong Chúa.” Thôi thì con xin phó thác gia đình nhỏ của con cùng với cộng đoàn thân thương trong tay Chúa và quyết bám lấy Chúa, bám lấy Chúa mà cầu nguyện và năn nỉ như trẻ thơ vậy...